

Arrest

nr. 262 605 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2021 houdende intrekking van de vluchtelingenstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 augustus 2017 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 augustus 2017.

1.2. Op 20 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Verzoeker werd vervolgens bij brief van 21 januari 2020 opgeroepen om op 6 februari 2020 te worden gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te

trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kon dit gehoor niet bijwonen omwille van medische redenen.

1.4. Verzoeker werd opnieuw opgeroepen bij brief van 30 september om op 16 oktober 2020 te worden gehoord om dezelfde redenen. Verzoeker kon dit gehoor niet bijwonen omwille van medische redenen.

1.5. Op 14 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende intrekking van de beslissing van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing wordt aangevochten bij beroep gekend onder het rolnummer 261 578.

1.6. Op 4 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2021 aangetekend verzonden. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van de stad Cabimas in de staat Zulia en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U sloot zich in 2012 aan bij de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo (UNT), nam deel aan dertig à veertig protestmanifestaties, bracht de Venezolaanse bevolking democratisch bewustzijn bij, verdeelde kledij, voedsel en water en organiseerde voetbalactiviteiten in naam van UNT. U kreeg af en toe anonieme telefoontjes van bellers die het contact verbraken eens u antwoordde en u werd tijdens protestmarsen bedreigd door colectivos.

Op 12 juni 2017 reisde u naar Panama omwille van de sociale en politieke problemen in Venezuela, alsook omwille van de bedreigingen die u ontving. Op 18 juni 2017 reisde u terug naar Venezuela omdat u het leven in Panama niet kon betalen. Op 10 augustus 2017 werd u tijdens een protestmanifestatie meegenomen door colectivos naar de universiteit waar u bedreigd en geslagen werd. U werd dezelfde avond nog vrijgelaten en keerde terug naar huis. Op 12 augustus 2017 ging u naar de politie om een klacht in te dienen. Uw moeder betaalde de politie. Deze wenste echter niet te noteren wat er werkelijk was gebeurd. Op 15 augustus 2017 ging u naar het ziekenhuis om uw wenkbrauw te naaien. Op 17 augustus 2017 verliet u Cabimas. U nam op 20 augustus 2017 een vlucht in Caracas naar de Dominicaanse Republiek om op 22 augustus 2017 door te reizen naar België. U kwam aan in België op 22 augustus 2017 en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde bij terugkeer gedood te worden door de colectivos omwille van uw politieke betrokkenheid. Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw paspoort neer; alsook uw rijbewijs; uw vluchtinformatie; documenten van uw ziekenhuisbezoek; een attest betreffende uw lidmaatschap bij UNT; nieuwsartikelen over de algemene situatie in Venezuela; enkele facebookberichten waarin u spullen te koop aanbiedt; en een dreigbericht op facebook.

Op 20 september 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

In het verzoek om internationale bescherming van uw zus N. D. C. D. C. (O.V. xxx), hetgeen zij ingediend had op 9 juni 2017, besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 oktober 2018 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan haar beweerde vervolgingsfeiten tijdens haar werk bij een overheidsdienst. Zij verwees in het kader van haar verzoek niet naar uw problemen in Venezuela. Bij arrest nr. 234078 d.d. 16 maart 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing.

Na uw vertrek uit Venezuela kenden uw ouders N. A. D. (O.V. xxx) en E. N. C. S. (O.V. xxx) afpersingsproblemen ten gevolge van uw problemen. Ook werd hun woning beschoten. Uw ouders reisden op 9 december 2018 via de Dominicaanse Republiek naar België waar zij op 12 december 2018 aankwamen en een verzoek om internationale bescherming indienden. Op 1 oktober 2019 besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan hun problemen in Venezuela. Bij arrest nr. 237288 d.d. 22 juni 2020 bevestigde de RVV deze beslissing. Uw ouders gingen niet in beroep tegen de beslissing van de RVV.

Omdat op basis van de persoonlijke onderhouden van uw familieleden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling kwam te staan, werd er besloten te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is. Met het oog op de mogelijke herziening van uw vluchtelingenstatuut en om u de gelegenheid te geven op de nieuwe elementen te reageren, werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 6 februari 2020 en op 16 oktober 2020. U daagde beide keren niet op omwille van een medisch probleem.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 30 november 2018 als vluchteling erkend werd dient er te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken. Art. 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 21 januari 2020 en op 30 september 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 februari 2020 en op 16 oktober 2020 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrieven werden aan u overgemaakt via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

In casu diende uw vluchtelingenstatus opnieuw te worden overwogen nadat uw ouders in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Verschillende elementen in hun verklaringen wezen erop dat u en uw familie trachtten de asielinstanties te misleiden en dat u geen gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tal van tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen op essentiële punten ondermijnen immers de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten op fundamentele wijze. U verklaarde dat u werd opgepakt op 10 augustus 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 06/09/2017, p. 10) terwijl uw beide ouders verklaarden dat dit in april-mei 2017 gebeurde (notities persoonlijk onderhoud CGVS N. d.d. 17/01/2019, p. 9; notities persoonlijk onderhoud CGVS E. d.d. 17/01/2019, p. 11). Ook verklaarde u dat u eerst naar Panama reisde om weg te vluchten van dreig telefoons (CGVS, p. 10) en na uw terugkomst werd opgepakt, terwijl uw ouders stellen dat u eerst werd opgepakt bij een manifestatie, vervolgens naar Panama vertrok (CGVS N., p. 13; CGVS E., p. 15) en na uw terugkomst uit Panama geen problemen meer ondervond (CGVS N., p. 13). Ook met betrekking tot uw opsluiting en vrijlating stelde de Raad met de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van uw beide ouders op essentiële punten verschilden van uw verklaringen. Waar u verklaarde dat u werd opgepakt en op dezelfde avond werd vrijgelaten en naar huis keerde (CGVS, p. 11) verklaren uw beide ouders dat u ongeveer drie dagen werd vastgehouden (CGVS N., p. 9; CGVS E., p. 12). Uw vader verklaarde voorts dat uw ouders aan de baas van de politie vroegen om u vrij te laten, de baas betaalden en u meenamen naar huis (CGVS N., p. 10) terwijl uw moeder verklaarde dat ze gebeld werden, een boete betaalden en dat u zelf naar huis kwam (CGVS E., p. 24-25). Voorts stelde uw moeder dat u na uw arrestatie niet naar het ziekenhuis ging maar thuis werd verzorgd door een bevriende dokter (CGVS E., p. 14) terwijl uw vader verklaarde dat u naar het ziekenhuis ging om op verschillende plaatsen genaaid te worden (CGVS N., p. 17) en u zelf verklaarde naar het ziekenhuis te zijn gegaan op 15 augustus (CGVS, p. 12). Ook over de afpersing zijn uw verklaringen niet coherent met de verklaringen van uw ouders. U beweerde dat er weliswaar soms naar huis getelefoneerd werd en naar u gevraagd werd nog voor u naar Panama ging, maar dat de bellers ophingen van zodra u de telefoon opnam (CGVS, p. 10). Uw moeder stelde dan weer dat de telefonische afpersingen begonnen omwille van uw opsluiting (CGVS E., p. 13) maar dat u nooit bedreigd werd voor uw opsluiting en dat ze geen idee heeft of u ooit dreig telefoons ontving (CGVS E., p. 14). Uw vader beweerde eerst dat u voor uw verblijf in Panama geen bedreigingen ontving (CGVS N., p. 12), vervolgens ontkende hij dit weer (CGVS N., p. 18).

U verklaarde overigens nog dat u eigenlijk geen klacht wilde indienen maar dit na aandringen van uw moeder toch deed op 12 augustus 2017 (CGVS, p. 13) hetgeen dan weer volkomen tegenstrijdig is met de verklaringen van uw beide ouders die uitdrukkelijk stellen dat u geen klacht indiende (CGVS N., p. 17; CGVS E., p. 14). De Raad stelde vast dat de motieven van de weigeringsbeslissingen van uw ouders pertinent waren en steun vonden in het administratief dossier en nam deze over. Uw ouders gingen niet verder in beroep tegen deze beslissing waardoor deze beoordeling vaststaat.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan de bedreigingen die u zelf in Venezuela ontving en aan uw arrestatie geen enkel geloof meer gehecht worden. Bijgevolg dient vastgesteld dat, gelet op het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen, u uw vluchtmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt en dient benadrukt dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in dit verband bewust de asielmotieven op basis waarvan u de vluchtelingenstatus heeft verkregen verkeerd voorgesteld heeft. Derhalve kan er overgegaan worden tot de intrekking van uw vluchtelingenstatuut voor zoverre er geen andere motieven aanwezig zijn in het dossier die het behoud van het u toegekende statuut kunnen rechtvaardigen. Dit is hier evenwel niet het geval.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u tweemaal uitgenodigd om op 6 februari 2020 en op 16 oktober 2020 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. Tweemaal liet u evenwel verstek gaan omwille van medische redenen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u behoorde tot de Venezolaanse oppositie. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: *Venezuela Country Focus* van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U maakt dergelijk onderzoek evenwel onmogelijk omdat u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent uw politieke affiliatie en omtrent de concrete gebeurtenissen ten gevolge van uw deelname aan protesten. Ofschoon u beweerde dat u vanaf 2012 lid was van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo (UNT) (vragenlijst CGVS d.d. 28/08/2017, p. 7; CGVS, p. 5), was er volgens uw vader niemand van uw familie politiek actief (CGVS N., p. 7), was u tegen politiek gekant (CGVS N., p. 7), was u geen lid van een politieke partij en had u nooit betrokkenheid bij enige politieke partij (CGVS N., p. 7). Ook uw moeder verklaarde dat u niet politiek actief was (CGVS E., p. 11), dat u geen enkele voorkeur had voor een politieke partij, noch ooit betrokken was bij of lid was van een politieke partij (CGVS E., p. 11). Uw moeder had zelfs nog nooit gehoord van de partij Un Nuevo Tiempo (CGVS E., p. 11). Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw lidmaatschap van Un Nuevo Tiempo en aldus evenmin aan uw bewering dat u mensen in naam van deze partij kledij en eten gaf, dat u meehielp met de organisatie van voetbaltoernooitjes (CGVS, p. 5), dat u aan het volk uitlegde wat democratie was (CGVS, p. 6), dat u bij de verkiezingen samen met anderen hielp om mensen te doen stemmen (CGVS, p. 7) en dat u dertig of veertig keer deelnam aan manifestaties omdat de partij hiertoe opriep (CGVS, p.

6). Aldus kan uit uw verklaringen en die van uw ouders hoogstens afgeleid worden dat u, zoals ook blijkt uit de verklaringen van uw ouders (CGVS N., p. 7; CGVS E., p. 11) deelnam aan de massamanifestaties in 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politiek activisme, met name uw deelname aan enkele massamanifestaties, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat u en uw familieleden zonder enige problemen het land konden verlaten met jullie eigen paspoorten en dat uw familieleden geen geloofwaardige problemen ondervonden met de autoriteiten na uw vertrek. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan enkele betogingen.

Aldus zijn er in uw administratief dossier geen elementen aanwezig die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen en dient deze bijgevolg ingetrokken te worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van

herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

De RVV achtte in het kader van hun verzoek om internationale bescherming de levensomstandigheden van uw ouders in Venezuela niet dermate precair dat zij in een situatie van extreme armoede zouden belanden. In uw geval kan hier evenmin tot besloten worden. U bent een gezonde jongeman die tussen 2014 en 2016 in Caracas verbleef (CGVS, p. 3) en er tijdens uw verblijf werkzaam was (CGVS, p. 5). U toonde verder ondernemingszin door naar Europa te reizen en er internationale bescherming te zoeken. Uit niets blijkt dat u niet opnieuw werk zou kunnen vinden bij terugkeer naar Venezuela. Uw vader verklaarde overigens dat uw ouders de laatste maanden in Venezuela in het huis van uw ex-vriendin in Caracas mochten verblijven (CGVS N., p. 11) waardoor redelijkerwijs mag verwacht worden dat ook u daar onderdak zou kunnen krijgen indien nodig. Bovendien zou u bij uw ouders in Zulia onderdak kunnen vinden, zoals u reeds in het verleden deed (CGVS, p. 3), aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan jullie problemen in Cabimas.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort, rijbewijs, reisdocumenten en facebookberichten hebben louter betrekking op uw identiteit en reis naar België die niet ter discussie staan in deze beslissing. Wat betreft het document over uw ziekenhuisbezoek moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt wat de oorzaak was van de medische problemen die aanleiding gaven tot dit ziekenhuisbezoek. Over uw attest van lidmaatschap bij Un Nuevo Tiempo en het dreigbericht via Facebook Messenger moet opgemerkt worden dat dergelijke documenten zeer eenvoudig kunnen gereproduceerd worden, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel worden aanvaard als bewijs voor zover zij gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen hetgeen, zoals hierboven aangetoond, in casu niet het geval is. De nieuwsartikelen die u neerlegde, betreffen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela in 2017, niet uw persoonlijke bedreigingen of profiel, en werden aldus reeds in rekening gebracht in bovenstaande argumentatie. U legde geen verdere documenten neer die het behoud van uw status kunnen rechtvaardigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 45 van de richtlijn

2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Asielprocedurerichtlijn) en van de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat zijn statuut reeds op 14 april 2021 werd ingetrokken en nu opnieuw, er valt niet in te zien hoe een statuut twee maal kan worden ingetrokken. Daarnaast is het onpartijdigheidsbeginsel geschonden omdat het moeilijk te begrijpen valt dat de verwerende partij onpartijdig en neutraal zou zijn door op 14 april 2021 al te weten dat zij het statuut van verzoeker zal intrekken, maar dat zij intussen nog eens aan het nadenken is over de precieze redenen.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij niet werd gehoord omtrent de feiten die hij verkeerd zou hebben weergegeven of achtergehouden of over de valse verklaringen of valse documenten die doorslaggevend geweest zijn voor de erkenning van de status. Hij werd evenmin gehoord over de verklaringen van zijn ouders, noch mondeling, noch schriftelijk. Zelfs mocht het bestaan van valse verklaringen zijn aangetoond, dan nog is niet duidelijk of deze doorslaggevend waren voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelt dat hij de redenen niet kent waarom hij erkend werd gezien deze beslissing niet was gemotiveerd, zodat hij niet weet wat indertijd doorslaggevend was voor zijn erkenning en wat niet. Verzoeker wijst erop dat het een publiek geheim is dat de erkenningspolitiek van de verwerende partij ten opzichte van Venezolanen in 2017 soepeler was dan zij op heden is. Verzoeker meent dat zij deze politiek niet zomaar kan terugdraaien door een oneigenlijk gebruik te maken van artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Inzake het feit dat hij niet werd gehoord, verwijst verzoeker ook naar artikel 45 van de Asielprocedurerichtlijn. Verzoeker meent hier rechtstreeks een beroep op te kunnen doen gezien deze bepaling niet omgezet werd naar nationaal recht. Het hoorrecht werd niet nageleefd, verzoeker was gerechtvaardigd afwezig tijdens de geplande verhoren. De verwerende partij had hem minstens schriftelijk een aantal vragen kunnen stellen.

Verzoeker wijst erop dat zijn vader zware geheugenproblemen heeft en zijn verklaringen dus niet te vertrouwen zijn. Hij voegt een medisch attest toe inzake zijn vader (stuk 3 bij het verzoekschrift).

Verzoeker wijst erop dat hij tal van bewijzen aanbracht tijdens het gehoor in 2017 die aantonen dat hij wel degelijk lid was van de partij Un Nuevo Tempo, hij bracht video's bij van zijn deelname aan manifestaties. Verzoeker begrijpt niet waarom de verwerende partij dit onder de mat veegt, de verwerende partij stelt immers zelf dat zijn ouders niet oprecht waren en gaf hen om die reden een weigeringsbeslissing. Verzoeker stelt dat valsheid een kwaad opzet inhoudt en dat diegene die dit poneert, dit ook dient te bewijzen. Dit bewijs wordt niet geleverd, integendeel, de verwerende partij concludeerde reeds dat het relaas van de ouders niet oprecht was.

Verzoeker meent dat de verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en dat de bestreden beslissing hervormd moet worden. Ondergeschikt vraagt verzoeker dat de beslissing vernietigd wordt en teruggestuurd voor verder onderzoek.

2.2. Nota

De verwerende partij stelt dat de eerste ongemotiveerde intrekkingbeslissing van 14 april 2021 een materiële vergissing betreft die door het nemen van huidige bestreden beslissing werd rechtgezet.

Inzake de oproepingen voor een gehoor merkt zij op dat verzoeker de redenen waarom zijn status behouden diende te blijven, schriftelijk kon meedelen zoals vermeld in de oproepingsbrieven. Dit is niet gebeurd. De verwerende partij is niet verplicht verzoeker letterlijk te horen, zij is wel verplicht hem op te roepen voor gehoor.

Inzake de geheugenproblemen van de vader stelt de verwerende partij dat de weigeringsbeslissing in hoofde van de vader bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 237 288 van 22 juni 2020, dit arrest heeft gezag van gewijsde. Het attest werd reeds neergelegd in de procedure van de ouders, waardoor er al rekening mee werd gehouden.

De verwerende partij verwijst naar het rapport '*COI Focus Venezuela: Situatieschets*' van 28 april 2021 en '*EASO: Venezuela Country Focus*' van augustus 2020 en geeft er de internetlinken van weer.

2.3. Stukken

Verzoeker voegt volgend stuk bij het verzoekschrift:

- een medisch attest van 4 februari 2020 aangaande verzoekers vader (stuk 3).

2.4. Beoordeling

2.4.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.4.2. Intrekking van de vluchtelingenstatus

2.4.2.1. In de bestreden beslissing wordt de vluchtelingenstatus die aan verzoeker toegekend werd, ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat deze werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Dit besluit steunt op de vaststelling dat zijn vluchtelingenstatus opnieuw diende te worden overwogen nadat zijn ouders in België een verzoek om internationale bescherming indienden en verschillende elementen in hun verklaringen erop wezen dat verzoeker en zijn familie trachtten de asielinstanties te misleiden en dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt:

(i) tal van tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen ondermijnen op essentiële punten de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten op fundamentele wijze:

(1) of verzoeker werd opgepakt op 10 augustus 2017 of in april – mei 2017; of hij eerst naar Panama reisde en daarna werd opgepakt, ofwel of hij eerst werd opgepakt en daarna naar Panama reisde; of hij één dag of drie dagen werd opgepakt, of zijn ouders hem gingen ophalen ofwel of hij zelf naar huis kwam; of hij na zijn arrestatie in een ziekenhuis of thuis verzorgd werd en of dit op dezelfde dag of enkele dagen later was;

(2) verzoekers verklaringen over de afpersing zijn niet coherent met die van zijn ouders;

(3) verzoeker verklaarde dat hij geen klacht wilde indienen maar dit toch deed na aandringen van zijn moeder, zijn ouders stellen uitdrukkelijk dat hij geen klacht indiende;

(4) de Raad stelde vast dat de motieven van de weigeringsbeslissingen van zijn ouders pertinent waren en steun vonden in het administratief dossier en nam deze over, zijn ouders gingen niet verder in beroep waardoor deze beoordeling vaststaat;

(ii) bovenstaande vaststellingen maken dat er aan de bedreigingen die verzoeker zelf in Venezuela ontving en aan zijn arrestatie geen enkel geloof meer kan gehecht worden; gelet op het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoeker en zijn ouders, heeft verzoeker zijn vluchtmotieven niet aannemelijk gemaakt en moet worden benadrukt dat hij door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust de asielmotieven op basis waarvan hij de vluchtelingenstatus verkregen heeft, verkeerd heeft voorgesteld; er kan dus worden overgegaan tot de intrekking van zijn vluchtelingenstatuut voor zover er geen andere motieven aanwezig zijn in het dossier die het behoud van het hem toegekende statuut kunnen rechtvaardigen, dit is niet het geval;

(iii) om hem de kans te bieden elementen aan te brengen voor het behoud van zijn vluchtelingenstatus, werd verzoeker twee maal uitgenodigd om te worden gehoord, twee maal liet hij verstek gaan omwille van medische redenen;

(iv) uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker behoorde tot de Venezolaanse oppositie, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging

omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk;

(v) verzoeker maakt dergelijk onderzoek echter onmogelijk omdat hij en zijn familieleden tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent zijn politieke affiliatie en omtrent de concrete gebeurtenissen ten gevolge van zijn deelname aan protesten: verzoeker beweerde dat hij vanaf 2012 lid was van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo maar volgens zijn vader was niemand van de familie politiek actief en was verzoeker geen lid van een politieke partij, ook verzoekers moeder verklaarde dat verzoeker nooit politiek actief was of lid was van een politieke partij, er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van Un Nuevo Tiempo en aan zijn beweringen in dit verband, uit zijn verklaringen en die van zijn ouders kan hoogstens afgeleid worden dat hij deelnam aan de massamanifestaties van 2017;

(vi) uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten, daar hij niet aannemelijk gemaakt heeft voor zijn komst in de specifieke negatieve aandacht te staan, kan er redelijkerwijze worden vanuit gegaan dat zijn politiek activisme, met name zijn deelname aan enkele massamanifestaties, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten; dit wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker en zijn familieleden zonder enige problemen het land konden verlaten met hun eigen paspoorten en dat ook verzoekers familieleden geen problemen ondervonden met de autoriteiten na verzoekers vertrek, er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat hij bij een terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van zijn deelname aan enkele betogingen;

(vii) aldus zijn er in verzoekers administratief dossier geen elementen aanwezig die een behoud van zijn vluchtelingenstatus wettigen en dient deze bijgevolg ingetrokken te worden;

(ix) verzoeker toont inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet niet aan dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gezien de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, gezien verzoeker een gezonde jongeman is die tussen 2014 en 2016 in Caracas verbleef en er werkte, hij toonde verder ondernemingszin door naar Europa te reizen en internationale bescherming te zoeken, uit niets blijkt dat hij niet opnieuw werk zou kunnen vinden bij een terugkeer naar Venezuela, zijn vader verklaarde overigens dat hij en verzoekers moeder de laatste maanden in Venezuela in het huis van verzoekers ex-vriendin in Caracas mochten verblijven waardoor redelijkerwijze verwacht mag worden dat ook verzoeker daar onderdak zal kunnen krijgen indien nodig, bovendien zou verzoeker bij zijn ouders in Zulia onderdak kunnen vinden, zoals hij reeds in het verleden deed, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan hun problemen in Cabimas, er kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen;

(x) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt een onderzoek gedaan op basis van de landeninformatie en geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken;

(xi) de documenten die verzoeker neerlegde kunnen deze argumentatie niet ombuigen, verzoeker legde geen verdere documenten neer die het behoud van zijn status kunnen rechtvaardigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

§ 1 (...)

§ 2.

1° (...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

In casu merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op dat verzoekers vluchtelingenstatus opnieuw overwogen diende te worden nadat zijn ouders in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Verschillende elementen in hun verklaringen wezen er op dat verzoeker en zijn familie trachtten de asielinstanties te misleiden en dat zij geen gegronde vrees voor vervolging lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tal van tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen op essentiële punten ondermijnen immers de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten op fundamentele wijze.

2.4.2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift kritiek uit op de beslissing van 14 april 2021 waarbij de vluchtelingenstatus werd ingetrokken zonder motivering, volstaat het op te merken dat het beroep tegen deze beslissing zonder voorwerp werd verklaard bij arrest nr. 262 604 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 oktober 2021. Deze beslissing is uit de rechtsorde verdwenen, zodat kritiek op die beslissing niet ter zake dienend is, evenals de uiteenzetting over het onpartijdigheidsbeginsel.

2.4.2.4. Vervolgens voert verzoeker aan dat hij niet werd gehoord omtrent de feiten die hij verkeerd zou hebben weergegeven of achtergehouden of over de valse verklaringen of valse documenten die doorslaggevend geweest zijn voor de erkenning van de status. Hij werd evenmin gehoord over de verklaringen van zijn ouders, noch mondeling, noch schriftelijk. Zelfs mocht het bestaan van valse verklaringen zijn aangetoond, dan nog is niet duidelijk of deze doorslaggevend waren voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Inzake het horen van verzoeker wordt verwezen naar punt 2.4.2.5. van dit arrest.

Verzoeker stelt dat hij niet op de hoogte is welke van zijn verklaringen valse verklaringen zijn of welke valse documenten hij zou hebben voorgelegd, die doorslaggevend geweest zijn voor de erkenning van zijn status. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt ingegaan op de tegenstrijdigheden en bevreemdende elementen tussen zijn verklaringen en die van zijn ouders. Op verschillende punten stemmen hun verklaringen niet overeen. De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen oorspronkelijk de enige waren waarover het Commissariaat-generaal beschikte, maar dat er daarna verklaringen van zijn ouders zijn bijgekomen over dezelfde gebeurtenissen die echter verschillen van verzoekers verklaringen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven over welke elementen het gaat en wordt verwezen naar de vindplaats van deze elementen in de verschillende persoonlijke gehoren van verzoeker, zijn vader en zijn moeder: verzoeker verklaarde dat hij werd opgepakt op 10 augustus 2017, zijn ouders verklaarden dat dit gebeurde in april – mei 2017; verzoeker verklaarde dat hij eerst naar Panama reisde en na zijn terugkomst werd opgepakt op 10 augustus, zijn ouders verklaarden dat hij eerst werd opgepakt en vervolgens naar Panama reisde; verzoeker verklaarde dat hij werd opgepakt en op dezelfde avond werd vrijgelaten en naar huis keerde, zijn ouders verklaren dat hij ongeveer drie dagen werd vastgehouden, zijn vader verklaarde voorts dat zijn ouders aan de baas van de politie vroegen om verzoeker vrij te laten, de baas betaalden en verzoeker meenamen naar huis terwijl zijn moeder verklaarde dat ze gebeld werden, een boete betaalden en dat verzoeker zelf naar huis kwam; verzoeker stelde naar het ziekenhuis te zijn gegaan op 15 augustus 2017, terwijl zijn moeder stelde dat hij niet naar het ziekenhuis ging maar thuis werd verzorgd door een bevriende dokter en zijn vader verklaarde dat hij naar het ziekenhuis ging om op verschillende plaatsen genaaid te worden; inzake de telefoontjes stelde verzoeker dat soms naar huis getelefoneerd werd en naar hem gevraagd werd, dat zijn moeder hem dan ging halen maar dat de bellers ophingen van zodra hij opnam en dat dit gebeurde voor hij naar Panama ging, zijn moeder stelde dat de telefonische afpersingen begonnen omwille van zijn opsluiting, dat hij niet bedreigd werd daarvoor en dat ze niet weet of hij daarvoor ooit dreigtelefoontjes ontving, zijn vader verklaarde dat verzoeker voor zijn verblijf in Panama geen bedreigingen ontving, daarna ontkende hij dit; verzoeker verklaarde dat hij geen klacht wilde indienen maar dit na aandringen van zijn moeder toch deed op 12 augustus 2017, zijn beide ouders stellen uitdrukkelijk dat verzoeker geen klacht indiende. De commissaris-generaal besluit dat hierdoor aan de bedreigingen die verzoeker in Venezuela ontving en aan zijn arrestatie geen enkel geloof meer kan gehecht worden, verzoeker maakt bijgevolg zijn

vluchtmotieven niet aannemelijk en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen heeft hij bewust de asielmotieven op basis waarvan hij de vluchtelingenstatus heeft verkregen, verkeerd voorgesteld.

De Raad stelt vast dat deze correcte en pertinente motieven steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weet dus op grond van welke feiten die hij verkeerd heeft weergegeven en welke valse verklaringen die doorslaggevend waren, zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken. In het kader van huidig verzoekschrift had verzoeker de kans om deze tegenstrijdigheden en inconsistenties uit te klaren, wat hij echter nalaat te doen.

2.4.2.5. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, artikel 45 van de Asielprocedurerichtlijn wel degelijk is omgezet in Belgische wetgeving, te weten artikel 57/6/7 van de Vreemdelingenwet. Dit gebeurde bij artikel 47 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen.

Artikel 57/6/7, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat aan de betrokkene de mogelijkheid wordt gegeven om tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden. Artikel 57/6/7, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene informeert over het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en hem de mogelijkheid biedt, schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, informeert de betrokkene over de redenen voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status. Hieruit blijkt dat verzoeker de mogelijkheid moest worden geboden van een persoonlijk onderhoud, dat hem de redenen moesten worden meegedeeld voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en dat hij de mogelijkheid moest krijgen om schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker deze mogelijkheden werden geboden. In de oproepingsbrieven van 21 januari 2020 en van 30 september 2020, die aangetekend naar verzoeker werden verzonden, werd aangegeven dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat verzoeker in het kader van zijn procedure van internationale bescherming informatie heeft achtergehouden of verkeerd heeft weergegeven aangaande elementen die doorslaggevend waren bij de toekenning van zijn status en dat dit nieuw element de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet (feiten verkeerd weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen of valse of vervalste documenten). Verzoeker heeft deze brieven ontvangen en erop gereageerd met een medisch attest. Verzoeker kon dus niet aanwezig zijn tijdens een persoonlijk gehoor maar in de brieven werd vermeld dat hij schriftelijk de redenen kon meedelen waarom zijn status diende te worden behouden: *"Ik vestig de aandacht op het belang van uw aanwezigheid op dit onderhoud. Indien u op dit onderhoud niet aanwezig kunt zijn, dient u mij per brief, binnen vijftien dagen na de geplande datum van het onderhoud, een geldige reden mee te delen die uw verhindering rechtvaardigt, maar ook de redenen die volgens u het behoud van uw vluchtelingenstatus rechtvaardigen."* Verzoeker heeft nagelaten de redenen mee te delen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus rechtvaardigen. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg in het verzoekschrift voorhouden dat hij niet schriftelijk het een en het ander kon meedelen.

De Raad merkt ook op dat in het geval van een intrekking van de vluchtelingenstatus, een persoonlijk onderhoud niet verplicht is, noch door de Vreemdelingenwet, noch door de Asielprocedurerichtlijn. Artikel 57/6/7, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"§ 4.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, zendt hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Als de betrokkene geen geldige reden voorlegt binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgestelde datum, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing nemen op grond van de elementen van het dossier.

Als hij de reden geldig acht, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de betrokkene op een latere datum opnieuw oproepen of hem de kans geven schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vorige lid, een nieuwe reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde persoonlijk onderhoud rechtvaardigt, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen in zijn bezit."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze procedure werd gevolgd en dat de commissaris-generaal heeft beslist overeenkomstig de elementen in zijn bezit.

2.4.2.6. Verzoeker legt een medisch attest voor van 4 februari 2020 betreffende zijn vader waarin wordt vermeld dat zijn vader geheugenproblemen heeft, reeds meer dan een jaar (stuk 3 bij het verzoekschrift). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers vader (administratief dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 7) van 17 januari 2019, blijkt niet dat hij op dat ogenblik een medisch attest heeft voorgelegd. Hij heeft evenmin melding gemaakt van geheugenproblemen. Hij stelde wel *"Soms verlies ik de draad en vergeet ik de namen maar naarmate het gesprek kan het terugkomen"* (notities CGVS vader, p. 5), *"Met de data heb ik problemen"* (ibidem, p. 13), *"Ik heb wat moeite met de maanden om mij dat te herinneren en soms verwar ik mij ook"* (ibidem, p. 14). Uit p. 13 van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekers vader een correctie gaf op een eerder afgelegde verklaring over wie in Caracas verbleef, zijn zoon of de vader en moeder. Uit de notities van dit onderhoud blijkt niet dat verzoekers vader dermate in de war zou zijn geweest of zich van data vergiste, dat zijn verklaringen daardoor aangetast zouden zijn. Het voorleggen van een attest van 4 februari 2020 brengt dus niet mee dat de verklaringen van de vader afgelegd op 17 januari 2019 niet kunnen gebruikt worden. Bovendien heeft verzoekers vader dit attest niet neergelegd in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing in zijn hoofdte, gesteund op zijn verklaringen: het verzoekschrift in die zaak dateert van 4 november 2019, de zitting vond plaats op 17 juni 2020, zodat verzoekers vader dit medisch attest bij aanvullende nota had kunnen indienen, *quod non* (zie arrest van de Raad nr. 237 288 van 22 juni 2020 adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 9).

De Raad wijst er ten overvloede op dat, zelfs al zou men abstractie maken van de verklaringen van zijn vader, er nog steeds een veelheid aan tegenstrijdigheden is tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder, zodat de vaststelling dat aan de bedreigingen die verzoeker in Venezuela ontving en aan zijn arrestatie geen enkel geloof meer kan gehecht worden, ook zonder deze verklaringen standhoudt.

2.4.2.7. Verzoeker stelt dat hij tal van bewijzen aanbracht tijdens zijn gehoor in 2017 dat hij wel degelijk lid was van de partij Un Nuevo Tiempo, namelijk video's die zijn deelname aan manifestaties aantonen.

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker deelnam aan manifestaties. De loutere deelname aan manifestaties volstaat echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De Raad sluit zich aan bij volgend motief van de bestreden beslissing: *"Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."*

U maakt dergelijk onderzoek evenwel onmogelijk omdat u en uw familieleden tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben omtrent uw politieke affiliatie en omtrent de concrete gebeurtenissen ten gevolge van uw deelname aan protesten. Ofschoon u beweerde dat u vanaf 2012 lid was van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo (UNT) (vragenlijst CGVS d.d. 28/08/2017, p. 7; CGVS, p. 5), was er volgens uw vader niemand van uw familie politiek actief (CGVS N., p. 7), was u tegen politiek gekant (CGVS N., p. 7), was u geen lid van een politieke partij en had u nooit betrokkenheid bij enige politieke partij (CGVS N., p. 7). Ook uw moeder verklaarde dat u niet politiek actief was (CGVS E., p. 11), dat u geen enkele voorkeur had voor een politieke partij, noch ooit betrokken was bij of lid was van een politieke partij (CGVS E., p.

11). *Uw moeder had zelfs nog nooit gehoord van de partij Un Nuevo Tiempo (CGVS E., p. 11). Er kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw lidmaatschap van Un Nuevo Tiempo en aldus evenmin aan uw bewering dat u mensen in naam van deze partij kledij en eten gaf, dat u meehielp met de organisatie van voetbaltoernooitjes (CGVS, p. 5), dat u aan het volk uitlegde wat democratie was (CGVS, p. 6), dat u bij de verkiezingen samen met anderen hielp om mensen te doen stemmen (CGVS, p. 7) en dat u dertig of veertig keer deelnam aan manifestaties omdat de partij hiertoe opriep (CGVS, p. 6). Aldus kan uit uw verklaringen en die van uw ouders hoogstens afgeleid worden dat u, zoals ook blijkt uit de verklaringen van uw ouders (CGVS N., p. 7; CGVS E., p. 11) deelnam aan de massamanifestaties in 2017.*"

Verzoeker meent ten slotte dat de verwerende partij, door te concluderen dat het relaas van de ouders niet oprecht was, het bewijs niet kan leveren dat hijzelf met kwaad opzet valsheid pleegde. De Raad merkt op dat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest. Er is hierbij geen sprake van een valsheid in strafrechtelijke zin of van *fraus omnia corrumpit* en het feit dat de verklaringen van de ouders ongeloofwaardig werden bevonden, brengt niet mee dat verzoekers verklaringen waarheidsgetrouw zijn. Het geheel van de verklaringen van verzoeker en zijn ouders werd met elkaar vergeleken en daaruit blijken tal van ongerijmdheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker gaat hier niet inhoudelijk op in in het verzoekschrift.

2.4.2.8. Bijgevolg oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld dat gelet op het ongeloofwaardige karakter van de verklaringen van verzoeker en zijn ouders, hij zijn vluchtmotieven geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen in dit verband heeft verzoeker bewust de asielmotieven op basis waarvan hij de vluchtelingenstatus heeft verkregen, verkeerd voorgesteld. Derhalve kan er overgegaan worden tot de intrekking van het vluchtelingenstatuut van verzoeker voor zover hij geen andere motieven kan aanbrengen die het behoud van het toegekende statuut kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker heeft evenwel geen redenen meegedeeld die het behoud van het toegekende statuut zouden kunnen rechtvaardigen. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij bewijzen aanbracht dat hij lid was van de partij Un Nuevo Tiempo en dat hij deelnam aan manifestaties. De Raad bevestigde hierboven het motief dat geen geloof meer kan worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van deze partij door de tegenstrijdigheden in dit verband tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn ouders, en dat een loutere deelname aan manifestaties niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

2.4.2.9. Inzake de documenten die verzoeker voorlegde, wordt in de betreden beslissing het volgende overwogen: *"De documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kunnen deze argumentatie niet ombuigen. Uw paspoort, rijbewijs, reisdocumenten en facebookberichten hebben louter betrekking op uw identiteit en reis naar België die niet ter discussie staan in deze beslissing. Wat betreft het document over uw ziekenhuisbezoek moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt wat de oorzaak was van de medische problemen die aanleiding gaven tot dit ziekenhuisbezoek. Over uw attest van lidmaatschap bij Un Nuevo Tiempo en het dreigbericht via Facebook Messenger moet opgemerkt worden dat dergelijke documenten zeer eenvoudig kunnen gereproduceerd worden, waardoor de objectieve bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Dergelijke documenten kunnen dan ook enkel worden aanvaard als bewijs voor zover zij gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen hetgeen, zoals hierboven aangetoond, in casu niet het geval is. De nieuwsartikelen die u neerlegde, betreffen de algemene veiligheidssituatie in Venezuela in 2017, niet uw persoonlijke bedreigingen of profiel, en werden aldus reeds in rekening gebracht in bovenstaande argumentatie. U legde geen verdere documenten neer die het behoud van uw status kunnen rechtvaardigen."*

Verzoeker uit geen kritiek op dit motief, de Raad meent om dezelfde redenen als de commissaris-generaal dat de voorgelegde documenten de beslissing niet kunnen ombuigen.

2.4.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de vluchtelingenstatus van verzoeker op grond van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet terecht ingetrokken diende te worden.

2.4.3. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.4.3.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn erkenning als vluchteling, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken.

In de mate waarin verzoeker zou menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door te wijzen op de schrijnende situatie in Venezuela, wordt het volgende opgemerkt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”(eigen onderlijnen)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.4.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *“COI Focus Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de stad Cabimas in de staat Zulia en daar tot drie dagen voor zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven. Bijgevolg gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Zulia willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus *“Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden (COI Focus, p. 20). Uit de COI Focus *“Venezuela Situatieschets”* van 28 april 2021 waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst, blijkt dat de meeste gewapende confrontaties in 2020 plaatsvonden in de staat Zulia, er waren 286 gewapende confrontaties waarbij 454 mensen omkwamen (p. 31).

De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door de verwerende partij wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd. Het overgrote deel van de slachtoffers is het gevolg van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Uit de landeninformatie blijkt evenmin dat er sprake is van ontheemding als gevolg van dit geweld.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia niet willekeurig is.

2.4.3.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen wordt de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker bevestigd. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee maal werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Om medische redenen ging hij niet in op deze uitnodiging, maar aan verzoeker werd in de oproepingsbrieven ook meegedeeld dat hij schriftelijk de redenen diende mee te delen waarom zijn status diende te worden behouden. Hij heeft dit niet gedaan. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.4.6. Waar verzoeker louter subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET